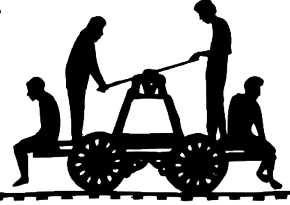

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Öykü	Deniz Kabukları	Ömer Can Saroğlu	2
	Jalmeas	Sedat Demir	5
	Hayallerim, Yangın ve Yarasa	Özgürçan Uzunyaşa	7
	Tuzaklı Zebra Zembereği	Onur Selamet	10
Şiir	Taşı Kendine Atmadan Önce	Merve Çanak	13
	Osman Artık Konuşsun	Fatih Kök	14
	Sayıllı Naaş Homurtuları	Mehmet Ozan Aydeğer	16
	Minimal in	Elif Karık	17
	Sus Payı	Suhan Lalettayin	18
	Birkaç Neden	Kaan Koç	19

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 15

Aralık 2018

Yıl: 5

Kapak Resmi:

Gürkan Özer

Bilet:

Beş Lira

İç Çizimler:

Özgü Aydar

Emre Öksüz

Bilge Yıldız Abur

Onur Akkırış

Makinistler

Emre Öksüz

Onur Selamet

Ömer Can Saroğlu

Özgürçan Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

MarsandizFanzin.com

Marşandiz: Fr. merchandise

1. Yük Treni

2. Çuğçuf Dansı!

DENİZ KABUKLARI

Ömer Can Saroğlu

Ayşegül ona deniz kabukları getirdi. Hepsini bir bile yığını gibi masaya bıraktı. Rengârenk, birbirinden değişik şekilde bir sürü kabuk...

Ayşegül'ün saçları tuzlu, birbirine yapışmış. Denizden sonra yıkanmadığını ilan ediyor. *Deniz suyu o kadar güzelmiş ki yıkamaya gerek yokmuş.*

Bikini giymiştir tabii. Onca erkeğin önünde. Kesin poposuna, memesine de bakmışlardır. Bu deniz kabuklarını beraber çıkarmış da olabilirler. Neden olmasın ki. Erkekler bu tür şeyleri menfaatleri için kullanırlar. Peki Koray da mı öyleydi? *Kim bildi ki gövdesini bile görmediği birinin içini?*

Okul çıkışında Ayşegül'e neler yaptıklarını sormaya karar verdi. Beraber otobüs durağında beklerken cesaret edemedi, yoldayken camdan dışarı baktı, eve doğru yürüdüklerinde ödevlerin yoğunluğundan şikayet etti, tam Ayşegül'ün evinin önüne gelmişti ki, ağzından pat diye çıktı:

"Deniz kabuklarını tek başına çıkarmak zor olmadı mı?"

Ayşegül, "Yo, diğerleri de yardım etti," dedi.

"Diğerleri mi? Kim mesela?"

"Sen beni mi sorguluyorsun," dedi Ayşegül. "Amacın ne?"

Amacı neydi... Sadece merak etmişti. Çünkü çok

güzeller. Ve daha önce hiç deniz kabuğu toplamamış. O yüzden nasıl toplanıyor, bilemiyordu. Belgesellerde bu gösterilmiyordu ve... Aslına bakarsan bu deniz kabuklarının aynısından Koray'da da vardı.

"Sen Koray'dan mı hoşlanıyorsun?" dedi Ayşegül. Yüzünde çocukken oynanan oyunları oynayan bir yetişkinin gülümsemesi vardı.

Kızardı.

Ayşegül onu konuşturmak için ısrar etti. İyice sırnaşarak, "Ay sen Koray'dan hoşlanıyorsun," dedi. Sonra da, bugüne kadar niye söylemedin, diye içerledi.

Arkadaşları denize gidelim dediğinde o çekinerek en yakın arkadaşı Ayşegül'e bakmıştı. Büşra sanki Ayşegül'den birkaç gün geride gibi, camın içinde bağırır gibi... Ayşegül'se aldırışsız, teklifi hemen kabul etmiş, heyecanlanmıştı. Büşra'nın onunla göz göze gelme çabası boşluğu doldurmadı.

Büşra korkularıyla yalnız, karanlık bir mağarada terk edilmişti. Oysa Koray da onlarla gidecekti. Onun o uzun kollarını uzatıp suyun içine dalışını, bedeninin suyun arasında süzülüşünü görmek isterdi. Bir de kazayla birbirlerine çarpsalar... Olmayacak iş miydi, olurdu. İşte yine kumlar denizi bulandırdı.

Ama... Haşema mı giyecekti onların yanında.

Haşema türban gibi değildi ki... Kocaman denize siyah bir midye kabuğu gibi dalacaktı. Oysa iyi de yüzerdi. Yürerken kendini çok beğenirdi. Ama nasıl olacaktı? Zaten ailesi de buna izin vermezdi ya, onlara yalan söyleyebileceğini düşünmek hoşuna gitti.

Artık Ayşegül biliyordu.

Hayatında ilk defa birini seviyordu. İlk defa birini sevdiğini bir başkası biliyordu. Kim bilir belki de bir gün, sevdiği kişi de Büşra'nın onu sevdiğini bilecekti. Hatta... Belki de sevecekti. Ailesinden olmayan, arkadaşları olmayan, hemcinsi olmayan; sessiz, sakın, uslu bir kız olan Büşra'yı sevecekti. Aslında Büşra'yı tanımadan, vücudunun nasıl görüldüğünü bilmeden.

Ne garip şey. Bir sarmalın içinde her şeyi birbirine sevgi bağlıyordu. Sırf bu sevgi yüzünden en azından iki aile belki de bir gün birbiriyle tanışacaktı. Belki iki ailenin de yaşam alışkanlıkları değişecekti. Belki ikisinin verdiği kararlar o kadar önemli hale gelecekti ki yeni birileri de bundan etkilenecekti.

Koray. Onu sever miydi? Ayşegül, fal bakalım, dedi. Günah olur. Koray'a söyleyecek misin, dedi. Söyleyemem, dilim tutulur. Sana bile söylemedim. Gördük, söylemeden duramadın, dedi. Kiskandın değil mi bizi, dedi. Beraber yüzmeye gittik diye. Keşke sen de gelseydin, dedi. Yüzme biliyor muydun? Biliyordum tabii. Ne bileyim seni hiç çıplak görmeyi düşünemedim, dedi. Soyunsana. Ne şimdi mi soyunayım. Soyun, soyun. Kaç yıldır arkadaşsız, vücudunu hiç görmedim senin. Saçmalama, kızım. Ne bu ayol, bana da mı haram, dedi. Beden derslerinde bile soyunurken hiçbir yerini görmüyoruz.

Atletine kadar soyundu. Elleriyle önünü kapadı. İçgüdüsel. Aslında pek de utanmıyordu. Kanı ısınmış, sıcaklık duyuyordu.

Memelerin benden daha büyükmüş, dedi Ayşegül. Ama ben senden daha zayıfım ondan.

Yaşadığı şeyleri bir tek kendisinin deneyimlediğini zannediordu.

Yağmurda tek ıslanan oydu. Tek şemsiyesiz olan da. Güneş çıktığında ellerini gözlerine siper eden ve güneşlenmek için en çok soyunması gereken de.

Bir erkeğin kokusu yürüyüşüyle beraber yüzüne çarpıyor. Aynı anda ters yönlerde doğru kapıdan geçiyorlar. Kapı o sırada dünyanın merkezi. İsteddiği tek şey olduğu yerde durmak. Gittiği yön yanlışmış gibi. Durmanın statüsü o çok güçsüz ayaklarında. İsteği durmak. Ama ayakları yarasanın kanatları gibi kendini örtmek için gidiyor uzağa. Aklı kapının eşiğindeki kokuda. Nefes almıyor hâlâ. Bu koku onu yaşatmaya yetecek. Oksijen, ihtiyaç dışı. Biyoloji dersinde soracağı

ilk şey bu. Ama öğretmen konuyu yine evrime getirecek. Artık Koray'ı her gördüğünde Ayşegül'ün gözleri Büşra'nın üzerinde geziyor.

Eve gidecek, duşa girecek. Duştan sonra aynada kendisine bakacak. Memelerine. Koku aklına gelecek. Eli bir karanlığı iter gibi hareket edecek. Gözleri oraya bakmayacak. Bakmazsa günah sayılmaz. O koku...

Şimdi içinde bir pişmanlık. Okul da bitecek bir gün. Herkes dağılacak. Yaz boyu kimseyi göremeyecek. Ayşegül de diğerleri gibi yazlığa gidecek. Denize girecekler. Güneş olacak, kum olacak, dondurma olacak.

Her kes da-ğı-la-cak.

Korkuyor. Şimdi sahip olmadığı şeyleri de kaybedeceğini düşünüyor. Ne zalim şey şu... Bilmiyor. Suçu kime yüklese, bu bir iftira olacak.

Evin salonundan televizyon sesi geliyor. İşte tam o sırada, her şey o kadar anlamsızlaşıyor ki. Tiksinti her yerini kaplıyor. Ben aşığım ve insanlar televizyon izliyor. Bütün dünya televizyon izliyor. Âşıkların olduğu bir dünyada televizyon izlenmez.

Ramazan başlıyor. Herkes gibi sahura kalkıyor. Yine televizyon açık. Televizyonun içine değil de çerçevesine bakıyor, onu anlamak için. Televizyon bile sıkılmış görünüyor. Eğer bir canı varsa, kesinlikle sıkkın. Kendisinde suç yok ama, kırmızı ışık tarafından ele geçirilmiş.

Okula gittiğinde ağzında uykunun kokusu var. Konuşmak istemiyor. Edebiyat dersi, öğretmen konu açıyor. Büşra cevap vermeli. Boşluğa doğru konuşuyor. Kimse duymasın.

Teneffüste tualete gidip ağzını suyla çalkalıyor. Susamış, tükürüyor. Boğazından kaçan bir damla onu alt üst edecekmiş gibi. Zehir gibi. Tatlı, ölümcül.

Sınıfa geri dönüyor. Ayşegül içeri giriyor, ona sarılıyor. İstemiyor ama çaresiz. Sevinçle anlatıyor voleybol takımıyla beraber turnuvaya gideceğini. Büşra onu tebrik ediyor. Bir dakika, Ayşegül ağzının kokusunu aldı. O sevinci azaldı. Artık sarılmak yok. Gidip başkalarına da turnuvadan bahsediyor. Acaba kokudan da bahsedecek mi. Büşra üzgün. Kafasını sıraya koyuyor. Yarasa kanatlarını açmanın tam zamanı. Sınıftaki fırlamalardan biri, orucu uykuya mı tutturdun, diyerek yanından geçiyor. Büşra gülüyor, ciddi olursa şansı yok.

Batman olmalıyım, diyor. Karanlık bir tarafım olmalı diyor gölgelerin içinden. Defterine yarasalar çizmeye başlıyor.

Rüya gördü. Havadaydı. İlk başta yere doğru

alçaldığını fark etti. Düşmek üzereydi ki içgüdüsel olarak hareket etti. Kanatları varmış. Sevindi. Artık düşünmeden uçuyordu. Tek merak ettiği şey yere konmak olsa da. Suyun üzerindeydi. Ufukta bir kara parçası yoktu, belki okyanusta, belki daha da başka bir yerdeydi. Suya doğru yöneldi. Hızla içine girecekmiş gibi uçup suya değmeden tekrar yükseldi. Ağzında su vardı. Tekrar tekrar yükselip alçaldı. Su tatlı ve serindi. Her defasında daha fazla içiyor ve kendini daha canlı hissediyordu. Hiç olmadığı kadar yükseğe çıkmayı denedi. Şehri görebiliyordu. Okulu oradaydı. Evi oradaydı. Koray, ailesi, tanıdığı herkes onu izliyordu. İnişe başladı. Suya yaklaştıkça yaklaştı. Kanatlarını kasmış, mümkün olduğunca hız kazanmaya çalışıyordu. O kadar yaklaşmıştı ki suya paralel gitmek için duruşunu değiştirdi. Eğim kazanmaya çalıştı. Beceremedi. Hızı azalmadı. Bir anda suyun içine daldı. Hızla derine doğru itiliyordu. Derinlerin karanlığı onu korkuttu. Düşen bir uçak gibi. Gözlerini yumdu. Açtığında kumların üzerindeki deniz kabuklarını gördü. Hepsini birden

ağzıyla tutmaya çalıştı. Kumlara değdikçe su bulandı. Hiçbir şeyi göremez oldu. Çöl fırtınasında boğuluyordu.

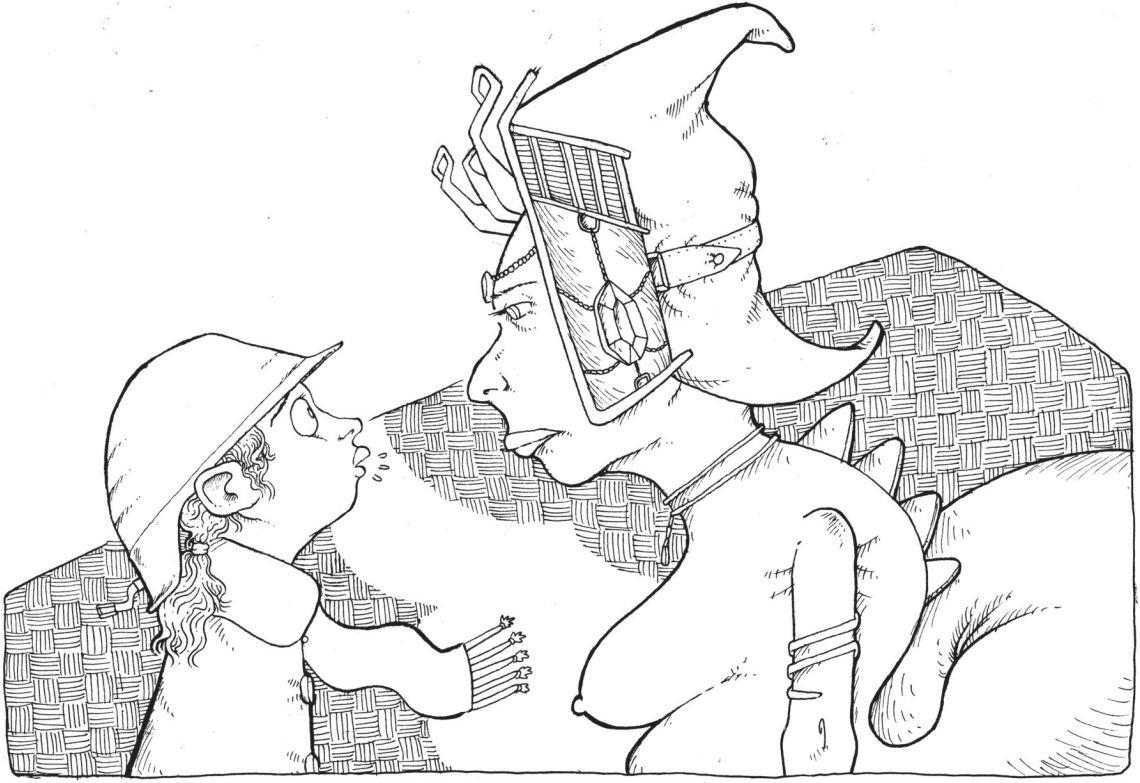
Sınıfın en arka sırasında uyuyordu. Sınıf teneffüsten dönmüş, ders başlamıştı. Yeni İngilizce hocası hevesli bir şekilde sınıfa kendini tanıtıyordu. Ardından öğrenciler teker teker kendilerinden bahsetmeye başladılar. Büşra gözlerini açmış ama kafasını sıradan kaldırmamıştı. Sınıfın bir ucundaki kısa boylu, şımarık çocuklardan tanışma sırası Büşra'ya kadar geldi.

Öğretmen Büşra'ya yaklaştı. Büşra'yı uyurken yakaladığı için gülerек sempatik görünmeye çalıştı. Omzunu dürtüp onu uyandırmak istedi. "Hey uykucu! Sen kimsin bakalım?" diye sordu.

Büşra, başını yavaşça kaldırdı. Bütün sınıf ona bakıyordu. Gözleri Koray'ı ararcasına etrafta dolaştı, sonra ağzının kenarından akan suyu sildi, gözlerini öğretmene dikti. Kalın ve hırıltılı bir sesle, "İ'm Batman," dedi.

JALMEAS

Sedat Demir

Gece masallar anlattık birbirimize. Onun, benim en zorlandığım yerde, soruyla masalı devralıp yoluna koymasına, ardından diğer ayrıntıları bana bırakmasına bayılıyorum. Seyrettiğim filmleri, sokakta yaşadıklarımı, lise aşklarımı eğip bükerek anlatıyordum. Biraz karmaşıklaşınca küçük bir kızın gülümseyebileceği insanları uyduruyorum. Domates Teyze ile Patates Amca. Onların maceralarını. Ama bugün, Patates Amca ile Domates Teyze hikâyesinde trafik lambalarına takıldıkları bölümün onu sıktığını fark ettim. “Şahmeran’dan bahsetmemi ister misin yine?” dedim, “Hı-hı,” diyerek kafasını salladı. Ona Şahmeran’ın bacaklarının uzunluğundan, gövdesinin boyundan, karnındaki pullardan, büyük gözlerinin güzelliğinden, hangi filmleri sevdiğinden, surların altındaki şehirde bize benzemez insanların ona nasıl saygı duyduğundan bahsettim. O da bana, onun aynı zamanda nasıl uçabildiğini, takılarını ve küçük askerlerini anlattı. Benim Türkçem onun Türkçesi karşısında utanıyor. Yaratığımızın adı usul usul Şahmeran’dan Şalmecacihuit’e, sonra Şalmacat’a,

oradan Jalmeas’a dönüştü. Onun mırıltılarını konuştuk. Altı yaşında olmasına rağmen, harika hayaletleri var Deniz’in. Dişlerinin döküleceğini duymuş, her sabah aynaya bakıyor, sayıyor dişlerini. Dişlerinin geceleri masal kuyusuna düşeceğine inanıyor. Beyaz beyaz. On beş gündür baş başayız. Ne yapıyoruz? Göl kıyısındaki şantiyemizde kaldığımızı annemize söylemiyoruz. Şimdi o, Deniz, benden çok önce uyanmış, uyuyan yüzümde çizgiler çiziyor. Burnumda, kaşlarımda, alnımda, saçlarımda. Minik parmaklarıyla. Beni gülümsetiyor. Gülümsetmeye çalışıyor. Biraz daha uyumak istediğimi düşünerek, babamın kumsaldaki evinin perdeleri arasından pırıl pırıl turkuaz suyla donanmış kumlara doğru yürüyor. Görüyorum. Biraz daha uyuyorum. Bizi mühendis bey ve küçük şef diye karşıladılar. En küçük baret bile kafasına büyük geliyor. Havaalanında nasıl koştuğumu hatırlıyorum ve uçakta okuduğum kitap için sahafa teşekkür etmeliyim bir ara. Uyurken, uçağa nasıl koştuğumu, annesinden nasıl izin ve onun eşinden nasıl onay aldığımı düşünüyorum. Onun kumral saçlarını, güneşten kızarmış yanaklarını,

yüzünü bana çevirdiğinde umutla bakan ela gözlerini, eşsiz gülüşünü. Büyümesini istemiyorum, benden başka kimsenin olmasını istemiyorum, berbat gerçeklerle tanışmasını istemiyorum. Okula da gitmesin. Dizlerini kırmış, kocaman bir dağ yapıyordur, kumlarını boşalttığı yere de taşıdığı su ile sessiz bir göl. Tepeyi ve gölü çok uzun düşünmüş olabileceğimden ve annesinden korkarak, hızla yatağımdan fırlayıp kumsalda koşuyorum. Göremiyorum onu. Sakinim. Olmalıyım. Şarkılı mırıltılarını duyuyorum. Sağa doğru koşuyorum. Tepeciğin orada. Onun askılı elbisesini ve kollarını görüyorum. Koşuyorum. Duruyorum. Karşısında üç insan boyunda, vücudunun altı ışıklı

pullar, çok uzun saçlı, kocaman güzel gözlü bir yaratık duruyor. Karşısında duruyorum. Durmak zorundayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yaratık gözlerini kocaman açıyor. Mırıldanıyor. İnşaat alanında üçümüzden başkası yok. Birazdan kızımın üzerine kapanıp Jalmeas'a yalvarabilirim. Uçmasını bekliyorum. Askerlerini. Ama o küçük bir iniltiyle küçük tepeciğin yanından kıvrılıyor ve su sesinin içinde kayboluyor. "Ne yaptın baba, korkuttun onu. Senden bahsediyorduk. Korktuğun canavarlardan. Senden. Senin hayallerinden," diyor Deniz. Ellerini ve gözlerini şaşkınlıkla açarak. Diz çöküp ona sarılıyorum. Bir dakikadır tuttuğum nefesi turkuaz yeşili suya bakarak küçük bir iniltiyle koyuveriyorum.

HAYALLERİM, YANGIN VE YARASA

Özgürcan Uzunyaşa

Bir sinemanın önünde görmeyi bekleyeceğiniz hiçbir şey yok. Onun yerine iki polis, sarhoş bir adam, yarasa kostümü giymiş biri ve ağlayan yaşlı bir kadın. Bir de ben. Olduğum yerde.

Yarasa kostümü giymiş adam, gişenin etrafına örümcek ağları yerleştiriyor. Her örümcek ağından sonra kafasını kaldırıp eserine bakıyor, sonra da kanatlarını çırpıyor, uçamadığını görünce üzülüyor, örümcek ağlarını biraz daha düzenliyor. Sonra tekrar.

İki polis, sarhoş adamı zapt etmekle uğraşıyorlar; fakat pek de başarılı değiller. Adamın elinde tek bir kibrit var. Kibriti inatla yaşlı kadına göstermeye çalışarak ağlıyor.

“Abla gözünü seveyim bak son kibritim kalmış burada. Valla diyorum son ya. Kibrit kutum bile yok nasıl yakayım ben şimdi bu kibriti?”

“Git nerede yakıyorsan yak. Şuna bak! Zaten kibrit-“

“Kibriti çaksa kendi yanacak.” Polislerin keyfi yerinde. Biri diğerini dürtüyor. Yarasa adamı izlemek yerine işine odaklanmasını istiyor belli ki.

“Bunun derdi ne?”

“O benim çalışmam boş verin onu. Bu nasıl sistem ya? Adam diyorum, sinemayı yakacak diyorum. Siz yarasa adam neden örümcek ağı örüyor? Oldu. Vallahi şikâyet edeceğim en sonunda o olacak. Amiriniz

yok mu sizin?”

“Abla bir sus sen de gözünü seveyim.”

“Son kibrit ya polis abi, son kibrit ya. Sen değil de şu öbürü...” Sarhoş adam, yarasayı izleyen polisi kolundan tutuyor. “Son kibritle ne yapılır sen söyle?”

Kendi kendine sönene kadar yanık tutarsın, diye düşünüyorum. Kendi kendine sönene kadar her şeyi yanık tutmalı. Çünkü termodinamik.

“Ya gel kardeşim, senle gidelim bizim merkeze. Orada güzel güzel konuşalım şimdi burada niye olay çıkarıyorsun akşam akşam?”

“Abi anlatacağım bir dinleseniz. Bu abla... abla ağlama gözünü seveyim bir şey mi yaptık ya?”

“Ay alın şunu yeter. Yeter içim şişti yeter. Dur oğlum sen de artık.” Yaşlı kadın, yarasa adamı kolundan tutuyor. Yarasa isteksizce kurtulmaya çalışıyor. Kadın, sinirle adamın kolunu bırakıyor. “İyi be, ne halin varsa gör.”

Polisin neden güldüğünü anlamaya çalışıyorum. Sarhoşun yanından uzaklaşıp yarasaya yaklaşıyor.

“Kardeşim, yarasalar ağ örmez, örümcekler örer. Örümcek adam mısın sen? Yanlış kostüm satmışlar sana.”

Yarasa, öfkeyle kanatlarını çırpmaya başladığına göre bunu ilk kez duymuyor. İlk kez duyması için hiçbir sebep yok. Yoksa bu anlamsızlık haddini aşardı.

“Ben anlatacağım. Valla. Son kibrit. Yakacağım abi. Ben bilmem. Başkan, bana bak. Dinle bir.”

Sarhoş, yarasayı da kolundan tutup çekiyor. Yarasa hızlı bir hamleyle kurtuluyor. Demek ki çocukken annesi ve babası bir operanın önünde öldürülmüş. Onun daha sonra ne yaptığını size şimdilik anlatmayacağım. Sarhoşun sıradan hikâyesi daha çok ilgimi çekti. Yarasa çoktan veznenin arkasına girip bir sandalyeyi sürükleyerek çıkarmıştı.

“İlk kez bu sinemada buluştuk. Biliyor musun abi? Ben ne iş yapıyorum? Başkan, sana diyorum. Biliyor musun ben ne iş yapıyorum? Bilmiyorsun tabi, heyt. Kim kiminle ilgileniyor ki? Herkes kendini... Bak, polis abi. Herkes kendini başka birinin hayatında var etmeye çalışıyor. Hayatına böyle zorla girmeye çalışıyor. Zorla da denmez abi aslında. Zorla değil. Girmek de değil. Öyle. Onun hayatında bir taş olmaya çalışıyor. Ama öyle bildiğin taş değil. Pırlanta. Tek taş. Öyle bildiğin-“

“Ne iş yapıyorsun kardeşim sen?”

Polisin sorusundan bıkkınlık akıyor. Sanki tanışmak için elini uzatır gibi yapıyor. Ben ne yapacağından emin gibiyim. Sarhoşun haberi yok.

“Ben Samim. Adın ne senin?”

Sarhoş elini uzattığı gibi kendine çekip, diğer kolunu da tutup kelepçeyi takıyor. Diğer polis, size hâlâ anlatmak istemediğim yarasayı izlemeye devam ediyor.

“Adımı boş ver abi.” Sarhoş, sanki kelepçeleri pek de hissetmemiş gibi. Şöyle bir bakıyor. Hah, şimdi fark edecek. “Adımı söylesem yazar aratırsın sonra yazdığım senaryoları görürsün. Yaa.”

“Ha sen dizi mi yazıyorsun?”

“Yok abi dizi yazmıyorum film yazdım bir iki tane. Dizi bana zor geliyor biliyor musun, her hafta yüz sayfa senaryo yazacaksın.”

“Ben senaryo grupları var sanıyordum.”

“Ya var da... orasını boş ver. Bak ben ne diyordum? Ben bu sinemada onunla ilk kez buluştum. Bu sinemada ilk kez onunla buluştum. Benim filme gittik. Senaryosunu ben yazmışım yani. Bu ne yapıyor ya?”

Sarhoş'un da gözü yarasaya takılıyor. Yarasa, sandalyeye çıkmış tavana bir örümcek ağı sabitlemekle meşgul. Yaşlı kadın, yarasanın bacağından tutmuş, her gün gördüğü bir şey. Şaşırmıyor. Sarhoşa bakıyor. Yine öfkeleniyor.

“Sana ne? Sa-na-ne?”

Diğer polis de, yerdeki örümcek ağlarını yarasaya uzatıp yardımcı oluyor.

“Neyse abi ben devam ediyorum ya sikerler. Benim yazdığım filme gelmişiz tamam mı? Ben yapımçıya dedim abi böyle çekmeyin dedim. Bu

yönetmenle olmaz dedim. Dedi sen paranı aldın mı aldın kardeşim film gişe yapacak reklamın olur. Ben dedim gişe de yapmasın reklamım da olmasın böyle çekmeyin. Dinlemediler. Sen dinlenmemek ne demek biliyor musun abi?”

Şimdi diğer polisin gözü de yarasaya takılıyor. Sanırım artık biraz çıtlatmaya başlamalıyım. Yarasa tavana astığı örümcek ağından uzun bir parçayı aşağı doğru sarkıtıyor. Sarkıttığı parçayı ayağına bağlamaya çalışıyor.

“Oğlum niye yardımcı oluyorsun adama, tut onu da götürelim karakola.”

Diğer polis kayıtsız.

“Yok kanka adam sanat yapıyor. Polis dostunuz arkadaşınızdır. Sanatın sanatçının hep yanındayız.”

Yüzünde o bildik sırıtış. Yaşlı kadın iğrenerek bakıyor. Sarhoş, yakınındaki polisi kelepçeli elleriyle tutup kendine çeviriyor.

“Abi şey diyordum... Yapımçıya dedim böyle çekmeyin diye. Çekmişler. Neyse dedim, buraya geleyim onunla. Abi nasıl gülüyor bir görsen. Gülümsemesi öyle bir şey ki. Valla bak son kibritim kaldı. O gülümseme de öyle bir şey işte. Yani sırf o suratındaki gülümsemeyi görmek için bir daha olsa yine gelirim bu filme.”

Yaşlı kadın yakınındaki yarasayı bırakıp adama dönüyor. Ne yaptığının pek farkında değil. Yarasayı bırakmasıyla, çocuğun dengesi kayıyor. Tökezliyor. Sandalye devriliyor. Ayağına bağladığı örümcek ağı, yarasayı yukarı çekiyor. Önce biraz cebelleşiyor. Sonra suratına bir gülümseme yayılıyor. Kanatlarını kapatıp uyuyan bir yarasa gibi baş aşağı sarkıyor. Sarhoşla konuşan poliste kahkahalar. Diğerinin durumu daha garip. Onun da vakti gelince.

Sarhoşun pek umurunda değil. Belli ki gülümsemeyi düşünüyor. Ben de düşünüyorum. Yaşlı kadın ise fark etmemiş. Sarhoşa söyleyeceğini çoktan söylemiş.

“E madem bu kadar güzel sorun ne? Niye son kibrit falan burada yangın çıkarmakla uğraşıyorsun? Yakma işte. Ne güzel bir şeye vesile olmuş sinemamız.”

“Yok abla. Yüzdeki sırıtış güzel, eyvallah. Çok güzel. İnsanı geceleri uyutmayacak cinsten. Altında başka anlamlar var ama sen bilmiyorsun. Dalga geçiyor benimle. Film çok kötü. Çok kötü. Utanmasalar bu güzel aşk hikâyesini porno film yapacaklarmış. Porno yazsam derim ki ben porno yazdım. Ben aşk hikâyesi yazdım. İçinde ayrılık da var, başka ilişkiler de var. Gerçek bir ilişkide ne varsa hepsi var. Üzüntü, hüsrân, yıkık binalar. Yağmur. Tango. Hepsî var.”

“Tango mu?” Yaşlı kadını ilk kez bu kadar ilgili görüyorum. İşin tuhafı, yarasa da gözü görünecek kadar açıyor kanatlarını. Bir tek yarasaya bakmakta olan polis ilgilenmiyor. Sadece bakmıyor ya, neyse, onu

anlatmanın sırası değil henüz.

“Tango tabi. Al Pacino gibi. Var ya şey filminde. Koku.”

“Kadın Kokusu.” Yaşlı kadında gördüğüm şeyi bilirsiniz. Ben muhabbeti burasından yakalar, kovalara doldurur yoldan geçenlere satarım bakışı.

“Abla valla bak tango deyince seni bile yakaladım. O filmde tango koymamışlar ama. Hiçbir şey koymamışlar. Ben dedim, olsun, bunlar olsun, bunlar olsun. Bir viyadüğün altında yukarıdan damlayan yağmur damlaları... Yok ama yağmur değil o. Yollar ıslanmış, oluklardan su akıyor. Arada böyle patır patır damlıyor bilir misiniz?”

“Bilmez miyiz ya yunusuz biz.”

Şimdi ben de şaşırdım. Bunu söyleyen az evvelden beri tavanda örümcek ağına asılı yarasa adama bakmakta olan polis. Şaşkınlığının hatrına size anlatacağım. Yarasa asıldığından beri, bu polis önce telefonu fotoğraflar çekti. Sonra etrafında dolanıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Yüzündeki ifadeyi bilirsiniz. Toplum içinde kimse size bakmıyorken burnunuzu karıştırdığınızdaki haz. Suçlu bir tatmin. Bu görüntü onu çok mutlu etti. Neden bilmiyorum. En sonunda istemsizce cebinden bir defter ve bir kalem çıkardı. Gördüğü manzarayı çizmeye başladı. Diğer polis de arada sırada onun omzunun üzerinden yaptığına bakmaya çalıştı. Anlıyorum ki bunlar çok yakın değiller. Yakın olmayanların birbirine saygısına hep imrenirim.

Şimdi su damlalarına da dalgınca tepki veriyor.

“Öyle polislik su damlası değil abi. Sinemadan çıkarsın yine. İlk kez baş başa vakit geçirdiniz. Karşıdan karşıya geçeceksiniz. Viyadüğün altında, yukarıdan sular damlıyor. Önce o koşuyor. Damlalar yağmurluğunu ıslatıyor. Patır patır sesler, sonra seni kolundan tutup çekiyor. İkiniz de patır patır sesler altında gülümseyerek birbirinize bakıyorsunuz.”

“Patır patır yağmur sesi, sonra şapır şupur öpüşme ha, kerataaa.” Diğer polis de bekleme koltuklarından birine oturdu. Yaşlı kadın da yarasanın az önce üzerinde durduğu sandalyede oturuyor. Bir tek sarhoş ve hayran polis ayakta. Sarhoş, gevezelik yapan polisin dizlerinin dibine çöküyor.

“Yok abi öyle bir şey yok. Metrobüse bırakıp dönersin. O başka hikâye. Bu vardı filmde. Metrobüs yok. Bir de plaktan çalan bir şarkı, eller birbirine tutulmuş, pencereden dışarı uzatılmış, yağmur damlaları ellerin üzerine düşüyor. Cihangir’de tek oda. Çalan şarkıyı şimdi söylemeyeceğim ama huzurlu bir şey. Bana kalsın orası. Bazı şeyler de insanın kendine kalmalı. Her şeyi anlatmak olmaz. Mesela Kadıköy’de de bir tek oda var. Orada başka bir şeyler. Bambaşka

bir şarkı, bambaşka bir albüm. Böyle yetmişlerden. Bir pavilyon sanki.”

“Vay, pavilyon falan neler biliyoruz?” Yaşlı kadın artık ağlamıyor. Oturan polis de sıkılmış gibi.

“Ya tamam senin aşk hikâyelerini mi dinleyeceğiz birader. Bırak şu kibriti hadi gidiyoruz.” Polis ayaklanacak olur.

“Abi tamam. Kibrite geliyorum. Bunlar aşk hikâyelerim değil. Filmin içine koyduğum şeylerdi, hepsini erotikleştirmişler. Bir tanesi vardı. Bir sigara içme muhabbeti. Tek bir sigarayı nasıl ortak içersiniz?”

“Ağz-“ Polis tam keyifleniyor ama sarhoşun bunu duymaya niyeti yok.

“Deme işte. Öyle değil. Öyle değil. Orada önemli olan ne yaptığın değil, nasıl baktığın. Bu şerefsizler onu senin hayal ettiğin gibi yapmış. Öyle değil işte. Sonra o güzel gülümseme benimle dalga geçiyor. Sonra bir daha görüşmüyoruz. Sinemanın önünde, nah şurada, alay etmekle kalmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Uzun uzun sarılıyor. Vedalaşıyoruz. Giderken bana sen güzel birisin diyor. Sonra bir daha ne arıyor ne soruyor. Arıyorum açmıyor falan filan. Ben de şurada oturuyorum. Her gün buradan geçince insanın içi acıyor. Lanet olsun böyle sinemaya da böyle filme de. İstemiyorum ulan. Yansın bitsin. Hepsi yansın.”

Hayran polis, defterini kapatıyor. Yarasaya bakıyor. Yarasanın iki gözü de artık açıkta. Polisle uzun uzun bakışıyorlar. Polisin yüzündeki gülümsemeyi biliyorum. İki otuz beş kadrajla yakın kesmişler. Polis arkasını dönüyor. Sarhoşu tutup kaldırıyor.

“Hadi kardeşim gidiyoruz. Senin burayı yarmaya hakkın yok.”

“Oh be, kanka kendine geldin valla. Hadi tut.”

“Abi bi dinle son kibrit.”

“Sikerim lan kibritini, yakacak mısın bu yarasayı da?”

Hayran polis, kibriti alıp kırıyor. Sarhoşun gözünden yaşlar ne ara akmaya başladı bilmiyorum ama şimdiden yüzü tamamen ıslak.

“Yansın, yarasa da yansın, yaratılmış tüm o hayaller de yansın, sinema da yansın. Hepsi yansın. Var olan olmayan her şey yansın. Herkes kendini var etmeye çalışıyor. Bir kere de başkasını-“

“Yeter yeter. Hadi. Hadi kardeşim.”

Sürüklenirken birkaç cümle daha duyuyorum. Onlar bana kalsın. Her şeyi anlatmak olmaz. Mesela yaşlı kadının şalterleri kapatıp sinemayı terk ettiğini, kepenklerini indirdiğini bilin yeter. Yarasa adam gözleri kırmızı, ardına kadar açık. Bana bakıyor. Sanırım kafası tamamen kırmızı. Kan orada toplandı tabii. Bana bakmaya devam ediyor. Sabaha kadar bakacak. Biliyorum. Bir Örümcek Adam posterisi olarak her şeyi görüyorum.

TUZAKLI ZEBRA ZEMBEREĞİ

Onur Selamet

*Pencere pervazında tedirgince beslenen martı.
Av. Her şeyin başlangıcı. Hepimizin sonu. Zamanı
durdurmamız gereken satır tam burası. Durmuyor.*

Hamit erketeden çıkıp hayvanı yakaladığı gibi odanın içine çaldı. Şaşkın kuş salonu birbirine katarken sadece izleyebildik. Kanatlanıp duvarları delmek, bir an evvel kapanını parçalamak istiyor. Nafile. Avcısı sırtına bindi bile. Çıt sesi. Vicdanı olan tüm kulaklarda bir parça utanç parlıyor.

Çok kolay oldu. Bekledi, yakaladı ve öldürdü.

Salondaki çığlıklar böylece dindi. İçimizdeki feryatlara söz düşmedi. Cinayete gerek var mıydı? Emri kimden aldın? Kime hizmet ediyorsun?

Kan yok. Uçuşan tüyler ve dehşetten sararmış yüzlerimiz var. Martinin görmeyi bırakmış gözleri. Kursaktan aşağı inememiş son lokma. Kırık boyun.

Zamanı olmayanlar için tüm soruların kısa cevabı: Süpermarketin balık tezgâhında debelenen zebra. Hamit artık O'nun tasmalı köpeği. En iyi arkadaşımız. Sınıf birincimiz. Satranç ve matematik

şampiyonumuz. Liselerarası basketbol takımımızın kaptanı. İnanır mısınız? Metin ve ben inanmadık. Delirdi herhalde dedik.

Hamit martıyı yerden aldı. Tüylerindeki gri benekleri gösterdi.

“Üç tane.”

Boğazımdaki yumruya rağmen konuştum: “İstanbul'da üç gri benekli kaç martı vardır?”

Telefonunun ekranını kontrol etti.

“İstanbul'da üç benekli bir martının, saat tam 15.27'de, benim evimin penceresinde şahsım tarafından avlanması tesadüf olabilir mi?”

“Barbarlık olabilir.”

“Barbarlık değil. Camın kenarına dizdiğim istavritleri yutmasına izin verdim.”

Hayvanın kursoruna şöyle bir dokundu. “Siz de tok ölmek istemez miydiniz?”

Metin, “Ben ölmek istemiyorum,” dedi. Sesi çatallanmıştı. Hamit burnunu çekti. Ben söze girdim:

“Bilal'e anlatır gibi anlatıcam. Başka türlü olmayacak. Diyorsun ki marketin balık tezgâhında, buzların arasında bir zebra var. Seninle konuşuyor. Yalnız seninle. Tezgâhtarla, her gün önünden geçen müşterilerle ya da diğer balıklarla değil. Seninle. Ve sana bazı sırlar veriyor.”

“Diğer balıklarla nasıl konuşsun? Onlar ölü.”

Of.

“Koca zebra fark edilmeden günlerdir, belki de haftalardır tezgâhta yatıyor. Sen zebradan aldığın çağrıyla Metin ve beni evine davet ediyorsun. Çünkü delirmediğini kendine ve bize kanıtlamak istiyorsun. Şimdi hiç kahrolmadan şu hayvanın kafasını kesip şovunu yapacaksın. Orada aradığını bulursan, bizi de bu hastalığın parçası kılacaksın. Yok bulamazsan günahın birazını da bizim omuzlarımıza dağıtmış olacaksın. Hamit sen ne çeşit bir orospu çocuğusun?”

İyi arkadaşlar birbirine *orospu çocuğu* demez. Anneyi kutsallaştırmak harp diyarında tutunacak son daldır. Sülale sikilir, anne öteye konur. Hastalıklı fikirler ve çürük zamanlar.

Metin omzuma dokunup sakın olmamı istiyor. Hamit'in umurunda değil. Masadaki bıçağı alıp çeliğin tersiyle hayvanın tüylerini tarıyor. Bu adam iki sene önce cuma namazını kaçırmamak için okuldan erken

çıkardı. Şimdi zebraya kul olmuş.

Ya da kafayı yemiş.

Martinin başını ustaca koparacağına inandığı belli. Bıçak biraz kör, ince boynu iyice sündürüyor. Hayvan her saniye daha fazla mundar oluyor. Hamit'in elinden bıçağı alıp çocuğu kenara iterken kararlıyım. Diklemesine sapladığım çelik sonunda bu bereketsiz evi kanla buluşturuyor. Kızılığı göz ardı ediyorum, başı gövdeden ayırıp kıkırdağın arasını parmağımla yokluyorum.

Hamit'in dediğine göre bulmamız gereken şey bir anahtar. Şimdi ellerimde. Havada sallıyorum. Küçük parmağım kadar. Altın sarısı ve ıslak.

Boku yedik.

* * *

Artık o markete gerçekten gitmek zorundayız. Hamit, gece gidicez, dedi. Gündüz gözüyle kilidi açamazmıyız. Şaşırmadım. Metin, ben gelemem, dedi. Hep beraber, dedim. Ettğim küfürler, inançsızlığım ve öfkem. Siyah tekel poşetiyle martıyı çöpe atarken hepsi derinlere gömüldü. Şimdilik. Anahtarı kuşun beyninden çıkartırken fark etmiştim. Artık bizim de ellerimiz çamurlu. Hamit'in bulaştığı karanlık ya bizimle aydınlanacak ya da bizimle dünyayı yutacak.

Market kapanmadan yirmi dakika önce, abur cubur reyonunun önünde buluştuk. Şüpheli hareketlerden kaçınmalıydık. Bu yüzden dünyanın en azılı zanlılarına dönüştük. Kimse anlamadı. Vatandaş çabucak toz olup yaşadığı berbat günü unutma derinde. Metin de onlardan. Çocuğu teskin etmek yerine kapanma saati geldiğinde nerede saklanabileceğimizi ölçmeye çalışıyoruz. Sonunda üçümüzün iki büküm de olsa sığabileceği bir delik bulduk. Temizlik eşyalarının bulunduğu küçük bir oda.

Vakit geldi. Çirkin müzik sustu, ışıklar tek tek kapandı. Nihayet süpermarketin öteki yüzüyle tanışma zamanı. İnternette marketlerde geceleleyen gençler hakkında videolar izlemiştik. Hepsı neşeli, hayat dolu insanlar. İllüzyonun parçası olma sırası bizde. O gençlerin kurumlarla anlaşmalı olduğunu, yakalansalar da problem çıkmayacağını biliyorduk. Ama gençlik. Kaynayan kanlar. Ve tuttuğunu kendine kul eden hazreti zebranın büyü. Bizi buraya kadar getirdi işte. *Çağırıyor Alan, Çağırıyor Sorgulayan ve Çağırıyor Korkan* olarak üzerimize düşeni yaptık.

Şimdi sefasını sürme zamanı.

Metin bile yarı karanlık reyonları görünce keyiflendi. Nasıl keyiflenmesin? Özgürdük. İn ve cinin top oynadığı saha ayaklarımızın ucundaydı. Reyonların arasından alışveriş arabalarıyla geçtik. Hızımızı kesmeden raflardan canımızın çektiği parçaları

araçlarımıza düşürdük. Bira, cips paketleri, hazır pudingler... Türlü parfüme bulanıp konfeti niyetine tuvalet kâğıtlarını raflara yuvarladık. Hepi topu beş dakikada cenneti yaşamıştık.

Balık reyonuna vardığımızda arabalar ağzına kadar doluydu. Sanki zebra için alışverişe çıkmıştık. Orta Çağ'da kurban ritüeline hazırlanan bakirelerden farkımız kalmamıştı. Hamit alnından akan teri yağlı elleriyle silip, "Efendi olun," dedi.

Sonra balık tezgâhı dile gelmeye karar verdi. Az önce çıt çıkmayan marketin derinlerinde kopan gürültü, gözlerimizdeki perdeyi araladı. Sahnede buzların ortasında masumca poz veren bir zebra var. Gündüzden kalan balıkları kemirirken yakalandığı için hafif şaşkın. Bir palamudun *posasını* önümüze tükürüp kişniyor:

"Vay! Benim elemanlar gelmiş." Görünüşü fazla gerçekçi animasyon karakterlerine benziyor. Ama sesi... Sesi dünyaya ait. Mahallenin bakkalı, hatta belki de kasabı. Tanıdık. Hilekâr.

Dolu alışveriş arabalarını koklayıp onaylar gibi başını salladı: "İyi yapmışsınız, nevale lazım olacak."

"Neve?"

Burnundaki buz parçalarını sümküren zebra Metin'e döndü. Hayvan yerinden doğrulunca bütün tezgâh itiraz eder gibi inledi. Çizgili göbek kabardı, derken kulak çınlatan bir kahkaha devreye girdi.

"Bunun haberi yok?"

Sessizlik.

Zebra önce beni sonra Hamit'i süzdü.

"Hiçbirinin haberi yok! Müthiş! *Halit* nerden buldun bu kerizleri?"

Hamit bozuntuya vermeden bazı sözler geveledi. Utanç verici sahneye marketin uzak köşesinden duyulan gürültüyle telaş da eklendi. El fenerinin ışığı ve ürkütücü karartılar dünyamızı dağıtmak için role hazırlanıyordu.

"Anahtar nerde çocuklar, hadi çevirin şunu!"

Hazreti zebra bile tasalanmıştı. Hamit cebinden anahtarı çıkartıp birkaç defa düşürdükten sonra sıkıca tutmayı başardı. Hayvanın ön toynağıyla gösterdiği girintiye anahtarı soktu ve çevirdi.

Önce hiçbir şey olmadı. Metin titremeyi bırakıp koşacağının sinyallerini verince herifi omzundan tutmam gerekti. Hamit hâlâ dizlerinin üzerinde anahtara kilitlenmışti. Sonra delikten bir flaş patladı ve ufak bir kapak aşağı doğru usulca açıldı.

Basılmaması gerektiği her halinden belli olan, yeşil renkli, avuç içi büyüklüğünde bir buton. *Zebranın*

gözlerindeki parlıltı.

“Dur,” dedim. “Basma, siktir et Hamit gidelim.”

Hamit çaresizce fısıldadı: “Ben delirmedim.”

Bekçi yerimizi sonunda tespit etmişti. Bağırıp fenerini sallayarak üstümüze koşmaya başladı.

Hamit düğmeye abandı. Her şeyin curcunaya dönmesi tam bir saniye sürdü.

* * *

Hâlâ süpermarketteydik. Bekçi ortalıkta yoktu. Adamın az önce durduğu yerde şimdi kıvrılmış uyuyan bir düdük var. Market, sepetlerimizi doldurduğumuz yer değil. Zebra donmuş balıkların arasında değil. Galiba dünya da bizim sabah uyandığımız gezegen değil.

Binanın iskeleti, reyonlar, raflar kabaca aynı ama geri kalan her şey *ormana* ait. Bitkiler binanın içini sarmış, çılğınlar gibi büyümüşü. Zebra uzun zamandır ilk defa dört ayak üstünde.

“Eyvallah canlar, sıkışıp kalmıştım valla. Çıkışı bulursunuz artık.”

Yerde bomboş ellerle oturan Hamit’in suratını yalayıp tırıs giderek yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından bakakaldık. Cümle kurmayı evde unutmuştuk. Dolu market arabamız dışında tutunabileceğimiz tek dal yoktu. Metin bekçinin düdüğünü yerden aldı.

“Hâlâ ıslak.”

Hamit bembeyaz yüzüyle konuşmayı hatırladı:

“Sonunda oldu mu?”

“Galiba hep birlikte delirdik.”

“İyi. O zaman çok iyi.”

Metin düdüğü cebine koydu. Gerçeklik sorgusunu bir paket kruvasan açarak yapmaya kalktı. Çikolata, fındık. Ağzına götürse de ısırarak kismet olmadı. Eski şarküteri reyonundan havalanan bir yarasa Metin’e, hoş geldin, dedi. Kruvasanı alıp gitti.

Uzakta bir kapı kapandı. Zebra binadan ayrılmıştı. Marketin dışında ne var, ormanın burada işi ne, zebra neden Hamit’i seçti... Sorularımızı yutup arabaları ağır ağır sürerek yürümeye başladık.

* * *

Raflarda ürünler değil, bitkiler var. İçeride dolaşan serin esinti, kimi yabani hayvanların sesleri ve yarı karanlık duvarlar üstümüze geliyor. Arabaların tekerleri öyle gıcırıyor ki varlığımızdan cümle âlem haberdar. Araçlar on yıllardır kullanılmamış gibi. Ama içindekiler taze. Biz tazeyiz.

Soluduğumuz hava ve umutlarımız bayat.

Hamit arada suçlu suçlu mırıldanıyor. Metin kesinlikle yardımcı olmuyor. Ben yalnızca eve

dönebilecek miyiz, onu öğrenmek istiyorum.

Zebra sıkışıp kaldığını söylemişti. Bizim dünyamızda. Asalak gibi. Kendisini Hamit’e göstermeyi başarmış, Hamit de oyun tahtasına bizi sürmüştü. Çevirdiğimiz anahtar evrenleri takas ettiğimizi gösteriyordu. O zaman şimdi saplanıp kalan bizdik. Zebranın dünyasında. Geri dönmek için kendi evimizden bir anahtar bulmalıydık.

Ormanın ağırlığına dayanamayıp çöken ve yolu tıkayan döküntü rafların etrafından dolandık. Çıkış kapısı olmasını umduğumuz camekânın önündeydik. Vahşi hayvanlara yem olmamıştık. Katil bitkiler boğazımıza yapışmamıştı. Karnımız tok, aklımız karıştı. Kapıdan çıkıp öylece eve dönmeyi mi bekliyorduk? Bilmiyorum.

Hamit kapıyı kendine doğru çekti. Olmayınca ileri itti. Hüsrarla bana baktı. Denemesi bedavaydı. Metin bile girişti.

“Keşke yakalansaydık bekçiye.”

“Kodumun zebrası. Bitirdi lan hepimizi.”

Anahtar. Anahtar lazımdı.

Camekândan dışarıyı görmek neredeyse imkânsız. Ya sis çökmüş ya da *dışarıyı diye bir şey* yok. Zebra buzlu balık tezgâhına saplanmıştı. Biz de koca süpermarkete mahkûmduk artık.

Metin bekçinin düdüğünü çıkarttı. Üflemeden önce iyice sildi. Acaba *anahtar* olabilir mi, diye düşündüm. Olamazmış. Çirkin ıslık sesinden zerre hayır gelmedi.

Gürültümüz sadece kapının tepesinde uyuyan yarasayı uyandırdı. Bizi gördüğüne memnun olmamıştı. Metin hınçla eline bir dal parçası aldı. Düşlediği intikamda yüksek dozda kaba kuvvet vardı. Onu ilk defa şiddetin eşliğindeyken görüyordum.

Hırsız kendince bir barış çubuğu uzattı:

“Anahtar işleriyle martılar ilgileniyor. Uygun bir aracı bulursanız çıkarsınız buradan.”

O an hepimizin aklında gri benekli tüyler uçuştı. Siyah tekel poşeti. Çıt sesi. Çığlıklar ve çelik bıçaklar.

Artlarında bıraktıkları ekmek taneleri yenmiş Hansel ve Gretel.

Şimdi martıların kahkahalarını bizimle paylaştığı dakikadayız. Hiçbir şey tesadüfî değil. Zamanda ve mekânda seken, evrenlerin anahtarını taşıyan kuşlar. Artık dostumuz değil. Üstümüzde daireler çizip geçmişimizle alay ettiler. Geleceğimizle birlikte ormanın serinliğine kanat çırpırlar.

Hamit bana döndü. Tüm hırsını tek bir soruya sığdırmıştı:

“Sen benim anama neden küfrettin lan!”

TAŞI KENDİNE ATMADAN ÖNCE

Merve Çanak

insanın sonralığı, tanrının önsüzlüğünün yanında: reddet bu karanlık kökeni. fazla gecikmiş nefesi.
puslu iç çizgiyi. iskeletin birliğini, bu yüzden hiçliğini.

boşluğun arkası sen arkanı döndüğünde zonklamaya başlar. bazı şeyleri iki kere ve çok kere yaşamak
mümkündür. yaşam: bir ıslaklığı bilmek ve ayağını sakınmak ondan.

tanrıyla nesnesi daha ayrılmadan uzvun kesilmesi. kendine doygun bir dokuyla çevrelenmiş travma.
geldiğin yere geri döndün. bir oyun bu. iplerle aynalarla oynanan yılgın bir oyun.

OSMAN ARTIK KONUŞSUN

Fatih Kök

geç kalkıyorum bu zamanlar
bir şeyler tepip ağzıma tekrar uyuyorum
geç kalıyorum güne bu aralar
evden çıkmak için pek bir sebebim yok
pazar ardı yol kenarlarına dökülmüş meyveler gibiyim
beni alın öylece kaynatın ki kimim aslında bileyim
ya da çocukların beslenme çantalarında peçeteye sarılmış
unutulup eve geri dönecek bir dilim ekmek gibi sevineyim

tekrar uyandığımda televizyona bakıyorum bazen
sanat meraklısı naziler, araba tamircileri ve büyük felaketler
hiç haber sunan bir sevgilim olmadığı için
yüzümü yokluyorum hatırlanmayacak cinayetlere
artan fiyatlara, ölü ele geçirilen ölümlere gülümsüyorum
osman'ın kumunu değiştiriyorum çünkü bu koku
sabah kaçıp gitmişsin gibi siniyor uyuduğumuz battaniyeye

hazır çorbaların yapay kıvamına alışamıyorum bir türlü
sanki bütün tütünlerin tadı aynı bütün rüyaların
kalkamayınca ilaçlarımı içmeyi de unutuyorum
acaba ne zamandır tedaviye cevap veremiyorum
ne zamandır bu yağmurlu kasvetli rus romanının içindeyim
ve neden sakallarımın altındaki gerçekten korkuyorum

yakışksız suratımı da alıp bir heves dışarı atıyorum kendimi
bu ayakkabılarla kırmızı taşların kaygan olduğunu biliyorum
sarıyer'e doğru insanlar daha yavaş yaşıyor galiba
ya da zaman balıkçı tekneleri ve sokak lambaları için farklı işliyor
pruvası yosun tutmuş uçan hollandalı'nın yanından geçiyorum
yeni zenginlere yeni bir boğaz yaratmaya çalışıyorlar
mümessilieskileri yad eden diziler ve göçebe selefiler

eninde sonunda döndüğüm yer annemin çeyizlik perdeleridir
nesli tükenen trt sanatçılarını düşünüyorum
bardağımdan yansıyan kürdili hicazkar iç çekmeleri
sarmış dişlerimle gevelemeye daldığım balık krakeri
hayır bu asgari seküler birfantezi değil
evimin bahçesinde gömülü kuklalar da bulamayacak hiç kimse
yorgunum akıllı telefonlarınızı kirlletmeden kusacak bir yer arıyorum

putin'le macron gelirse diye iç çamaşırlarımı değiştiriyorum
biliyorum sen gelersen anahtarın var hem uyandırmazsın beni
karanlık değil üstelik kimsenin inanmadığı maaşlı vatan ayiniyiz
vergi veriyoruz dolmalık biber alıyoruz mesele bu değil
insanlar büyük ihtimalleri düşünmüyor koca anlamsız varilleri
olgun bir meyveyi gagalıyoruz olsun için halkları telaşlandırıyoruz
sevişeceğiz tükeneceğiz küçüleceğiz güceneceğiz eğileceğiz
mesele var olmak da değil hep uyumak istediğimiz yorgani
hep haklı olduğuna inandığımız bıyıklı amcaları yeniden üreteceğiz.

SAYILI NAAŞ HOMURTULARI

Mehmet Ozan Aydeğer

burası cennetin en alt katı:
az sevapkârlar ve
kimseye zararı dokunmayanlar,
kış günü soğuk balkonda birer nefes çekip
emanete hıyanet etmeye devam ediyorlar.

üç kat aşağıda eski komşum
kefenimin cebinde menacerliğini yaptığı para üstüyle yazbuz aldığım kırık mandal
en yakın dostlarım “yürümek” diyor “sükûnettir”
“kazıklar ondan çakıldı dört bir yana.”
toprakları benden bol, ölümün hayırlısı
ebedi istirahatı dış ağrısından öteye gidemeyenler!
sofra hazır: musallat aş

MİNİMAL İN

Elif Kank

Sokağın yerlisi kimseyi tanımıyor
Havanın bir örneğini cebine
 pimopen tapınakları min
 lokalize rüyaları iz
Ölçüsüzce kısa cümleleri
Sefaletmek noktayla ortasından
Elleri fırlayıp gidecek
Yenisıra dik bir hışımla girebildiğin
Her yerin yerlisi
 Ve yer yuvarlağında
 Önce uygarları, bakmaz balıkları
 Hamlesi geri çarpışması yumuşak in
 Arası güvenli mesafe
 in
 in
 Gelecek yalıtımı
 Görünemez doğrusunu
 Biraz hızlandır duvarları
 İlkdünya kökleriyle in

SUS PAYI

Suhan Lalettayin

karnımda taşıdığım senin bu çocuğun
büyümesi gerektiği yerde ölüyor
duraksarken yorulmak
bir fotoğrafta bir fotoğrafta

yine komedi malzemesi olsunçıplaklığım
kanarken de arzu nesnesine dönüşebileyim
olamadığım konumkatların varlığıyla
mahvoldum yeterince

sizi gidi bedbaht kadınların ateşli savunucuları
bugünlerde intihar klişe bir son olarak yorumlanıyor

BİRKAÇ NEDEN

Kaan Koç

bir uçak bileti
seni sevmiyorum
anılar içinde boynuzlarını tarayan şeytan
ben seninle yarın

günlerin abaküsü hepiniz aynı renksiniz
biri diyelim isyan biri diyelim mi dişte kırıntı
yutulmuş aşklardan kalan
burnu kırılmış heykeller olarak öyle binlerce yıl
seni sevmiyorum

plastik şişeleri biriktiriyorum, belki bir işe yarar
fişler, kartvizitler, telefon numaraları - belki
masa bacakları bile şehvetle bakıyor bana gece olunca
parke zeminde kalmış mı birinin ayakları çok soğuk
çorap giymeden dolaşamazsam
seni sevmiyorum

herkes bir organını boğulurken bulabilir
bunda romantizm yok, ağlanma programları, ıslanma seansları
hiçbiri yok herkes bir organını yitirebilir tıp kitaplarına bakıyorum
teselli ediyor beni biliyor musun doğa kanunları
eskiden öfkeye taşırdı
olgunlaştığım serüven
seni sevmiyorum

daha korkusuz biri olup çıktım, ama nerden, sevmiyorum
dizlerimin içinde tahtakuruları ha bire gece gece tiktiktiktiktıkır
olmaz uyanıp vermiyorum yüz, gece tıkr tıkr
uyurken her şeyin yollarında gidiyor gibisi
uyurken konuşmalar kendi kendine
altını çok uzun ıslatan o çocuktum
yatağımın altında asitli bir deniz yatar
seni sevmiyorum

soru işareti taşıması her cümlemin her sevgide
bir de sağlık sigortası yapsalar, yolumu yemeğimi
bir de beni rahat bıraksalar, yoksa oluyor her şey antik
seyirlik, bilet kesseler bana, fotoğraf çekimi kesinkes yasak
eski karelerde suratlarım
yaşanmamış bir hayatın yaşanmış gibi ispatları
seni sevmiyorum

tam gündelik sözlerle de şiir yazılabilir mi, tabii
su içtim saçlarımı düzelttim su içtim camdan dışarı baktım
güneş ağaçların yapraklarına doğru, rüzgar kuşlar polenler
beton binalar çimento kara bir perde, oysa rengi seni sevmiyorum olacak
ağız açık bavul, yerde, kıyafetler, plastik şişeler
bir günün envanterinde saymakla bitmez epey şey var
özeniyorum hepsinin sakinliğine
ne adam bilgeler varmış be ne kılı kitapların arasında
herkesin iç geçirmeleri ve içlerinde -gülesim geliyor-
seni sevmiyorum

durmadan kendimle geliyorum ve bunda annemin suratını buluyorum
annem surat taşımazdı ki bunca yıl - çünkü çocukları vardı
birkaç odalı bir yeri, iş güç sahibi birileri hayatında - ben olamadım -
gülesim geliyor dalda bir elma durup öteki dala hiç öyle söyler mi
tüh bana tüh ki bana benim suratıma
yeni yağmurlar bile tükürmez
akşamüstleri yağmurları en fazla da apandisti patlamış
sokak itlerinin üstüne yağan
seni sevmiyorum

bir otopsi raporu, korkmayın daha ölüsü yok
seni sevmiyorum
bir insan eti, korkmayın taşıyım bundan habersiz
didik didik edip bulsam, beni kim açacak
gidip ona asıl sebebimi anlatsam
derler bana kötü şarkılar mı dinledin
dinlemezler beni - ben çok dinledim
ne iyi ettim
seni sevmiyorum

herkes çok hünerli kasap, kemiğime sezdirmeden
ayırıldar sesimi içimden - sonra içimi yanık odunlarla doldurdular
kül olmadan, yaş kalmadan, kırılıp kullanılmadan
olmaların eksik kalmış nesnesi
seni sevmiyorum

çocukluk vardı bende bir sıra, kakülleriyle saçlarımla
durup sonsuza dek ondan bahsetsem herkese yavan gelecek
ama çevremi saran fotoğraflarında o sırtma suratta, o kayıp giden gerçek
seni sevmiyorum

her tarafıma çiviler çaktım netsem bekliyorum artık
asın fotoğraflarınızı üstüme taşıyım hepinizin
gerçeğini - taştan oyma inançlarınızı - kurallarınızı - kuşkularınızı
korkularınızı falan - bütün unutmak için daha iyi biri gibi hemen
ardından tuvalete çıktığınız suçlarınızı - taşıyım hepinizin hayatlarını
seni sevmiyorum

günler bereketsiz, birikinti yükseliyor
sevmesem ne çıkar, aynamda biri
gülüşünü tıraşlıyor

istasyon: 15
bilet: 5 lira